

... alebo o tom, prečo je radosť v živote kresťana tak dôležitá!

BOŽIE SLOVO:

(Flp 4,11-13 SSV)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Galaťanom: *Naučil som sa vystačiť s tým, čo mám. Viem žiť skromne a viem aj oplývať. Všade a všetko som sa už naučil: byť sýty aj hladovať, mať hojnosť i núdzu tried. Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 456, 457, 458, 460, 380)

Tak teda – sme Božie deti, ukryté v bezpečí Otcovej náruče, dedičia Kráľovstva a Večného Života... Ako sa táto skutočnosť prejaví na našom pozemskom živote?

Prvým znakom, prirodzeným a samozrejším, je postoj, ktorý hlavne kresťania na východe nazývajú po grécky *apatheiou*. Veľmi trefne ho vyjadruje slovami vskutku hodnými svojho mena sv. Ján Zlatoústý, keď vraví: *„Hrozia veľké vlny a prudké víchrice. Ale nebojíme sa, že utonieme, lebo stojíme na skale. Nech besnie more, skalu rozrušiť nemôže. Nech sa vzdúvajú vlny, Ježišovu loď nemôžu potopiť. Čoho sa, prosím, bojíme? Smrti? „Pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.“ (Flp 1,21) Vyhnanstva? Povedz mi! „Pánova je zem i všetko, čo ju naplňa.“ (Ž 24,1) Alebo zhabania majetku? „Nič sme si na svet nepriniesli a je isté, že si nič nemôžeme ani odnieť.“ (porov. 1Tim 6,7) Pohrdam hrozbami tohto sveta a smejem sa jeho dobrotám. Chudoby sa nebojím a po bohatstve netúžim; zo smrti nemám strach a žiť sa mi nežiada, iba ak pre váš ošoh.“* A naozaj, je to tak!

Náš život – nie je už vari naplnený? Nie je už v Kristovi zavŕšený? Neboli sme vari stvorení nato, aby sme boli v Bohu zbožštení? A nedostali sme vari v krste práve tento dar, Dar Zbožštenia? A nepotvrzuje v nás sám Duch Svätý, ktorý k nám prišiel ako starší brat k svojim strateným súrodencom, ochranca, učiteľ a sprievodca do našej novej Vlasti, že naozaj už sme deťmi a dedičmi Boha? Ako vraví Písmo: *„Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“* a *„sám Duch spolu s našim duchom dosvedčuje, že sme Božie deti“* (Rim 5,5; 8,16). Čo nám ešte chýba? Po čom by sme ešte nieže mali, ale vôbec mohli túžiť? Ved' *„Ja som chlieb života,“* hovorí Ježiš, *„kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť“* (Jn 6,35). A my sme tento Chlieb okúsili, živíme sa ním vari aj denne pri svätej liturgii a On nás naplňa, Božia láska nás naplňa, Boží Duch nás naplňa, čo by nám ešte mohlo chýbať? Nemáme už žiadne túžby ani nič podobné, niet už, po čom by sme ešte mohli dychtiť či smädiť, pretože v Bohu sme boli naplnení a nasýtení.

Možno si povieme – dobre! Ale ešte nie sme úplne v Nebi. Ešte žijeme aj na zemi. Prečo by sme nemohli túžiť po pozemských veciach?

Pretože ani to sa nám nežiada! Ale, lepšie povedané, nežiadame si to. Uvedomujeme si totiž, že tento náš pozemský život je tréningom, školou, prípravou na Nebo. Nie sme tu z iného dôvodu, než aby sme naučili žiť, myslieť, konať nebesky, božsky, aby sme sa, doslova a do písmena, naučili byť bohmi podľa slov Písma *„Napodobňujte Boha ako milované deti“* (Ef 5,1). Preto k nám prišiel aj Duch Svätý už teraz ako Učiteľ a Sprievodca. Táto výuka nie je veru ani trochu teoretická! Ved' sa neučíme nejaké informácie, nejakú *teológiu*, ale učíme sa umeniu života, bytia a konania! *A tak podobne, ako na armádnom cvičisku sú najrôznejšie prekážky, lezecké steny, priekopy, laná, mostíky, ostnatý drôt a vojaci musia toto všetko prekonať, zatiaľ čo im ponad hlavy strieľajú s guľometov a hádžu slepé granáty,* aj my dozrievame na veľkosť Božích dedičov tak, že nám Boh do cesty kladie najrôznejšie prekážky, situácie, ťažkosti a výzvy, aby sme si s nimi poradili a aby sme s ich pomocou dospeli k postojom a konaniu hodnému bohov, hodnému samého Boha, nášho Otca. Preto ani v tejto pozemskej oblasti nemáme žiadne túžby – tak, ako to vyznal Pavol v úvodnom čítaní dnešnej katechézky. Ved' náš Boh a Tréner vo svojej múdrosti všetko dôkladne premyslel a naaranžoval, vytvoril z nášho života tú najlepšiu a najdokonalejšiu prekážkovú dráhu, ušitú nám presne na telo (a na dušu). Akékoľvek naše zásahy, túžby či chcenia by to mohli len pokaziť. Prečo by sme to teda robili? Práve preto, že sme prijali Dar zbožštenia a Dedičstvo v Nebi – práve preto už ani tu na svete nemáme žiadne túžby, okrem tej, aby Boh riadil celý náš život, mal vo všetkom absolútnu moc a trénoval nás čo najtvrdšie a najúčinnnejšie, aby tak aj naša sláva víťazstva v Nebi bola čo najslávnejšie a najjagavejšia. Na nej jedinej záleží, všetko ostatné v tomto svete je ako *blato a montérky, pracovný odev a pracovné náradie,* ktoré sa spotrebuje a zahodí a nikoho to netrápi, lebo sa teší z veľkého diela, ktoré s jeho pomocou povstalo k životu!

Ak ale nemáme žiadne túžby – čo potom poháňa náš život? Neznamená to upadnúť do skutočnej apatie, ľahostajnosti, v ktorej nám je všetko fuk, všetko ukradnuté? Veru nie. Náš život ako kresťanov je totiž „poháňaný“ niečím iným a omnoho krajším, než je neustály smäd žiadostivosti a nedostatku: je poháňaný *radosťou*. Je to ako *chlapec, ktorý túži po motorke. Kým ju nemá, túži a smädi po nej a táto túžba mu spôsobuje doslova až bolesť, opantáva ho. Keď ju ale dostane, túžba po motorke zmizne, ved' ju má. Miesto nej sa objaví radosť: radosť z jazdenia, z užívania si tohto daru. Radosť a vzrušenie ho ženie k tomu, aby na jej jazdili a aby sa na nej učil jazdiť stále lepšie a dokonalejšie a aby tak mohol túto radosť prežívať stále viac a stále intenzívnejšie.* Presne takto to je aj v našom živote, keď sme prijali Boží Dar. Naše túžby sú už naplnené a nemáme viac, po čom by sme ešte túžili. Namiesto nedostatku, smädu, žiadostivosti nás naplňa radosť z Božích darov,

z Boha samotného, ktorý nás preniká, ako aj z obrovského a ohromného Dedičstva, ktoré už je naše, už nám patrí, už na nás čaká, isto a nezvratne, náš „*život [ktorý] je s Kristom ukrytý v Bohu*“ (Kol 3,3). Radosť nás ženie v čirej rozkoši k tomu, aby sme sa stále viac zdokonaľovali, uháňali po Božej ceste, ako kričí plný toho istého nadšenia Pavol: *„zabúdam na to, čo je za mnou, a uháňam za tým, čo je predomnou.“* ¹⁴ *Bežím k cieľu, za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi“* (Flp 3,13-14). Preto Písmo vraví: *„radosť v Pánovi je vaša sila“* (Neh 8,10)! Preto Písmo nalieha: *„Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa“* (Flp 4,4)! Ved' vypadnúť z tejto radosti by znamenalo, že sme odpadli od Kráľovstva späť do šedivosti a žiadostivosti sveta – a to by bola vskutku pohroma!

UVAŽOVANIE:

Pozhovárajte sa spoločne o tomto postoji. Je to aj vaša skúsenosť? Vnímate to tak? Nakoľko? A nakoľko ešte nie? A ak nie – v čom môže byť problém, príčina toho, že v nás ešte sú svetské túžby a svetská žiadostivosť? Čo a prečo nás ešte púta k tomuto svetu a robí nás jeho otrokmi? Ako by sme mohli toto otroctvo v sile Božej milosti prekonať a povstať tak v Bohu k plnej slobode a sláve detí Boha?

ÚLOHA:

Svätý Ignac z Loyoly hovorí: *„Treba byť ľahostajný voči všetkým stvoreným veciam (vo všetkom, čo závisí od našej slobodnej vôle, a nie je zakázané); robíme tak, keď z našej strany nechceme viac zdravia ako choroby, bohatstva ako chudoby, úcty ako neúcty, dlhého života ako krátkeho a rovnako pri všetkom ostatnom.“* Už sme spoznali, že to nie je myslené ako nejaká obeta, zapieranie sa, ale ako prejav dokonalej slobody, ktorá je ovocím toho, že sme vierou prijali Boží Dar synovstva, zbožštenia a že nás ako dedičov Boha sám Duch Boží naplnil a náš život urobil plným radosti. Pracujme tento týždeň na tom, aby sa toto všetko stalo v našom živote čo najviac skutočnosťou!